

Rum, der mindede hende om en tom Lade; hun fornam al Slags Kriblen rundt omkring paa Kroppen ved Synet af Søren Røgter og generedes ogsaa af Hansine, der flere Gange saa' hen paa hende med et ejendommelig iagttagende Blik.

Efterhaanden oplivedes hun dog lidt ved at lægge rigtig Mærke til den lille Sigrid, der stod henne hos Hansine i en lyserød Bomuldskjole, med et sort Baand om sit gulbrune, oljede Haar, og med Hoved og Arme lagt ned i Moderens Skød. Hver Gang hun opdagede, at Frøken Gerda saa' paa hende, gemte hun sit Ansigt; men straks efter kiggede atter et stort, mørkeblaat, spejdende Øje op over hendes solbrunede Arm, og saasnart hun troede sig ubemærket, løftede hun sig op paa Taa-spidserne og hviskede noget til Moderen.

Hansine nikkede adspredt og strøg hende samtidigt kærtegnende over Haaret — med en moderlig Ømhed, som hun sjælden lagde for Dagen overfor sine Børn.

Samtalen henne ved Bordet truede hvert Øjeblik med at gaa istaa, skønt Frøken Ragnhild udfoldede al sin Veltalenhed. Det var ikke Emanuel muligt at holde sine Tanker samlede. Hansines fuldkomne Tavshed gjorde ham stadig mere nervøs. Han følte, at hun bebrejdede ham noget,